

Quatre poemes

LES BAIGNEUSES

Som victorioses sobre els dies,
com *baigneuses* als rius de Fragonard:
elles somriuen, l'aigua els passa amb força
entre les cuixes poderoses
i es perd en un paisatge exuberant.
Hi ha l'escuma del goig entre les mans,
les d'elles i les nostres,
i la potència de les aigües verdes,
mirall de sols bellíssims,
d'encegaments de glòria,
de reflexos ardents com sagetes de Tièpolo.
També tenim repòs en llum pausada
a la vora dels marges més secrets,
tardes en cala oculta, on l'univers
es plega en ell mateix fent germinar la vida.

No hi ha nostàlgia de cap temps passat:
les *baigneuses* somriuen des de sempre,
Fragonard ja ho sabia,
i sempre somriuran, mentre el riu amanyagui
els cossos que maduren sense fi.
La vida ens porta el joc, com el corrent de l'aigua:
mentre passa ens convida amb murmuris.
Tendres hores o amargues: joves, infants, qui sap
si habitants de tardor esperançada?
Tot flueix, i el plaer no és dels déus
sinó d'aquells que, afortunats, el troben.

ENGRANATGES

Hi ha negligència de tovallons abandonats
sense pressa. Pans intactes, copes buides
i el cafè evaporat al fons de porcellana de les tasses...

Sortim i algú, en la nit, ens diu ¡mireu!, assenyalant el cel.
La Via Làctia, mirem, suau camí nebulós
suggeridor de volves cristal·lines,
de ciutats misterioses, sempre lluny, intuïdes
i per això més belles i enyorades.
Som a l'extrem d'aquesta meravella, diuen,
no ho sabríem entendre. Jo, que et miro,
veig els teus ulls seguint el tomb del cel.

I escolto l'univers, que se m'acosta amb rara persistència,
d'engranatge que mou tots els sistemes; sento el pes
i el fatigós cruixir de tants mons que es traslladen
no sé per què, ningú no ho sap, per un espai vulvar:
no es trenca ni una copa, ni un tovalló es desplega,
no s'aboca el cafè ni rodolen les molles taula avall.
A fosques sempre, trepitgem tous d'herba, trasbalsant
càlids deliris de caçadors flexibles i d'insectes rígids.

De tan majestuosa dispersió d'enigmes
sols retinc el ric-ric dels grills a l'herba, ínfim,
la teva veu, com el cafè a la tassa, evaporada,
i els batecs del meu cor sense infinit.

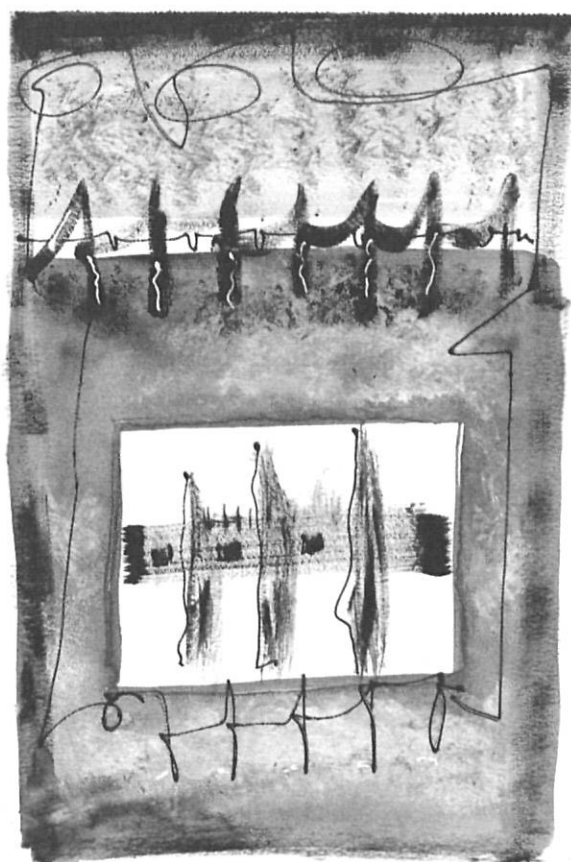
OLORS

Dic les olors primeres quan, abaltida encara,
deixo els somnis enrera, llocs inhòspits on jeia
amb un regust de cendra i de quitrà, i desperto al dia.
A l'horitzó, les barques, de tornada
puden a fuel llunyà sobre la sal marina. Ja fa temps,
fumeres de mal peu han cremat l'aire plàcid
de la meva ciutat i han mort els somnis.
Entre les boires matinals, l'herba tallada i molla
és àcida, incitant i evocadora.
Hi ha olor a les plomes dels ocells?
Tèbia flonjor del niu a penes espolsada,
vol amb nit a les ales, desconcert dels ulls.

Sota terrat les cuines ja fumejen
d'aspres olis fregits; llimones fredes,
aranges gola avall; milers de cafeteres s'acompassen,
blindat exèrcit matinal; vapors de bany,
orina, flatulències, potser un licor dental;
roba de llits febrosos, neta olor detergent
per adobar tants cossos.

A fora, un gos que pixa a les parets ja xopes,
amoníac, lleixiu, gasos cremats,
burilles salivades de tabac podrit;
licors mal digerits en vòmits granuloses
clavegueram avall, tot pressionat
pel camió de rec que passa via.

Ja sé que em renyareu si escric això;
val més que parli de perfums subtils
en ampolla glaçada, per a un cos altiu;
o canyella excitant sobre la pell més tendra,
o l'aire net que precedeix el dia, amb gust de menta
i freesies acabades de florir. També hi són, també hi són,
però el matí es compon i es descompon.

DIBUIX DE NOVEMBRE

La tarda acosta el fred com vànova de seda
i el meu cos s'estremeix en aquest buit immens.
Imprecisos, hi ha uns límits sense llum ni ombra,
Deu braços invisibles em cenyeixen
i l'alè de la por diu el meu nom a l'aire
quan els ocells s'adormen, i la sang
deté el seu pas en la volada immòbil.
Ara començo a escriure, el llapis em subjecta
i el full en blanc dibuixa el meu contorn.
Les paraules segueixen un camí concret,
a banda i banda hi ha un record de núvols,
arbres i pedres, places, veus i olors.
A poc a poc la vànova es desglança
i els dits s'afluixen sobre la pell nua.
La paraula, al paper, crida unes mans més tèbies:
cal oblidar del tot la nit de fora
i una càlida veu dirà el meu nom per dins.